

десет години: в Ниш бях комисионер, в Брюксел работих тапети, в Швейцария събирах реклами, в Париж имах малък гараж — и взех докторат по стопански науки... Труд, египетски труд — но винаги увенчаван с успех! Това бе най-важното: да разрешиш добре задачата. След това — нова задача!.. Другото не ме интересуваше. То и днес не ме интересува... Само че, едно нещо до сега не съм забелязал: как ще надвиеш годините?.. Времето!.. Как ще преодолееш времето?.. Свинство!..

Той отпуска поводите да запали нова цигара. Колата бавно се движи и в дълбоката тишина се чува само равния тропот на Роза по меката страна на шосето. Напред неясно изпъкват черните хълмове. Една звезда се откъсва от небето и пада със светла дия.

— Чудно нещо е човекът! Всеки си има една слаба точка. Бутнеш ли го там — свършено! Пиши го загубен! Често сам той не знае това. Нещо, като внезапна периодична лудост. . . Моят Лукан, например. Той е по женската част. . . Три жени вече е оставил. Има в града възрастни деца, женени. Срамуват се от него.